

тель, като си дѣлили наслѣдената областъ. Но освѣнъ туй въ пространнитѣ словѣнски области имало и разни други мѣстни управители, които, при всичко че били подъ властѣта на областния владѣтель, пакъ поради примитивното старо държавно управление въ своитѣ жупи управлявали почти самостоятелно. Това извѣстие възможно е да се отнася както за еднитѣ, така и за другитѣ, или пъкъ само за еднитѣ отъ тѣзи старо-словѣнски управители. Словѣнскитѣ областни владѣтели въ случай на война, както се вижда отъ житието на св. Димитра и другитѣ извѣстия за старитѣ словѣни, сами лично водили своитѣ дружини и събраната отъ народа войска и взимали живо участие въ сраженията. Владѣтелитѣ сжщо сключвали договори съ другитѣ словѣнски области и свръзвали съюзи за отбрана отъ вѣншнитѣ неприятели, или пъкъ за да нападнатъ и завладѣятъ нѣкоя чужда областъ.

§ 8.

Териториаленъ съставъ на областитѣ.

Жупи. Словѣнскитѣ области се състояли отъ други по-малки части, жупитѣ. Начело на жупитѣ стояли жупанитѣ, които въ политико-административно отношение били подчинени и зависими отъ областнитѣ владѣтели, князетѣ. Терминитѣ: князь, княжество, жупанъ и жупа сж старо-словѣнски и се употрѣбявали отъ най-старо врѣме и до сега. Въ Именика на най-старитѣ бѣлгарски владѣтели първиятъ бѣлгарски владѣтель Аспарухъ се титулува князь (*кѣнѣзъ*)⁴⁶. Подъ турското владичество тази титла сжщо се употрѣбявала. Въ западна Бѣлгария князе (кнезь, кнезове) се наричали селскитѣ кметове, а

⁴⁶ Куникъ А и баронъ Розенъ. Извѣстия, I, 126.